

Sue Bentleyová

Kouzelní poníci

Třpytivé
štěstí

FRAGMENT

Kouzelní poníci – Třpytivé štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sue Bentleyová

Kouzelní poníci – Třpytivé štěstí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ŠKOLA DUHOVÉ MLHY
TŘÍDA ZLATÉ PÍRKO

Moje jméno je: Orion

Mým nejlepším přítelem je: Moje dvojče, sestra Destiny

Moje nejoblíbenější barva je: Fialová

Moje nejoblíbenější jídlo je: Seno

..... Rád dohlížím na svou

..... sestru.

ŠKOLA DUHOVÉ MLHY
TŘÍDA ZLATÉ PÍRKO

Moje jméno je: Destiny

Mým nejlepším přítelem je: Moje dvojče, bratr Orion

Moje nejoblíbenější barva je: Všechny barvy duhy

Moje nejoblíbenější jídlo je: Tráva

..... Ráda zkouším nové výzvy

..... a dělám neplechy.

Hrdinové dětských knih od Sue Bentleyové jsou často zvířátka, víly nebo divoká zvířata. Sue Bentleyová bydlí v Northamptonu a ráda čte, chodí do kina a pozoruje z okna lidi, kteří krmí ptáky. Miluje koně, o kterých si myslí, že jsou naprosto všichni kouzelní. Jedna z jejích nejoblíbenějších knih je Černý krasavec, kterého musela číst už alespoň desetkrát. Ve škole ji vždycky napomínali, protože nedávala pozor, ale teď už ví, že si tehdy jen v hlavě strádala nápady na knihy, které dnes píše. Sue za život potkala i měla spousty zvířat a tyto nespoutané bytosti mají v jejím srdci zvláštní místo.

Sue Bentleyová

Kouzelní poníci

Třpytivé štěstí

Ilustrovala Angela Swanová

FRAGMENT

Pro Hoppy – a všechna poprvé

Prolog

Orion složil svá křídla se zlatým peřím a jeho kopyta se dotkla třpytivé trávy na magickém ostrově, který byl jeho domovem. Kouzelný poník byl nadšený. Jeho sestra-dvojče tu už jistě byla, znovu v bezpečí mezi Bouřlivým stádem.

„Nemůžu se dočkat, až zase uvidím Destiny! Byla tak moc dlouho ztracená,“ zvolal Orion a jeho fialové oči zazářily v radostném očekávání.

Byl horký den a on měl žízeň. Doklusal ke křišťálovému potoku a zhluboka se napil. Slunce, prosvítající skrz listy nedaleké břízy, se odráželo od jeho krémové srsti a splývavé zlaté hřívy a ohonu.

Pozvedl hlavu a pohlédl přes les na druhou stranu potoka. Za stromy viděl jemně se vlnící kopce a zasněžené špičky hor, které byly obklopené lehce třpytivými různobarevnými obláčky, díky kterým se Ostrov duhové mlhy jmenoval tak, jak se jmenoval.

Najednou se stromy rozestoupily, když se skrz ně protlačila postava skrytá ve stínu. Orion nadšeně zastříhal ušima.

„Destiny?“

Nikdo neodpověděl. Orion zmateně pokročil o krůček vpřed a pak vyděšeně zastavil. Třeba to byl jeden z černých koní,

který čeká, až bude moci zaútočit! Pořád se snažili ukrást magii Bouřlivého stáda.

Orionova srst se zachvěla a on roztáhl svá úžasná zlatá křídla, aby byl připraven odletět do bezpečí.

Zpoza stromů náhle vystoupil starší, krémově zlatý kuň s moudrým výrazem a zářivýma tmavýma očima a přebrodiv potok k Orionovi.

„Blesku!“ zvolal Orion s úlevou. Sklonil hlavu, aby tak pozdravil vůdce Bouřlivého stáda.

Bleskův pohled zněžněl. „Jsem rád, že tě znovu vidím, můj mladý příteli. Přivedl jsi Destiny zpátky domů?“ zaržál svým hlubokým, sametovým hlasem.

„Ne. Doufal jsem, že už se tu sama objevila,“ odpověděl Orion smutně. „Ale teď vidím, že jsem se mýlil.“

Blesk mu věnoval zasmušilý pohled.
„Nemyslím si, že se Destiny někdy vrátí,
dokud ji sám nevyhledáš a nevysvětlíš jí,
že se kámen našel.“

Kámen síly chránil Bouřlivé stádo před
zlým stádem temných koní. Destiny ho
omylem ztratila, když si s Orionem hráli
na honěnou v oblacích. Orionovi se pak
podařilo kámen najít, jenže Destiny už
mezitím utekla ze strachu, že je kvůli
tomu v obrovitánském průšvihů.

„Musím ji dál hledat,“ rozhodl Orion.
„Temní koně by ji mohli dostat!“

Blesk dupnul jedním ze svých zářivých
kopyt. Objevil se rychlý duhový záblesk
a najednou se zjevil nádherný ohnivý
opál.

„Přístup blíž, Orione. Podívej se
do kamene,“ vyzval ho Blesk.

Kouzelný poník se přiblížil ke Kameni síly. Ucítil, jak mu přejel po těle mráz, když se kámen začal zvětšovat a začaly z něj vystupovat paprsky duhového světla. Orion zalapal po dechu, když se před ním objevil obrázek Destiny, jak cválá podél vlakových kolejí a za ní se míhají domy z červených cihel někde v dalekém světě.

Náhle se fialově zablesklo a Oriona obklopila duhová mlha. Krémový poník se zlatou hřívou a ohonem byl pryč a místo něj tam stál malý černobílý poník s bílou lysinou na černé hlavě.

„Použij tenhle převlek na svou ochranu, až se vydáš do jiného světa. Teď jdi, můj mladý příteli,“ naléhal Blesk.

„Najdu Destiny a přivedu ji zpět!“
přísahal Orion.

Poníkovu černobílou srst pokryly
fialové jiskřičky a obklopila ho duhová
mlha. Orion měkce zaržál, když ucítil,
jak se v něm probouzí síla. Třpytivá
mlha se otáčela, čím dál rychleji
a rychleji, a pak ho celého pohltila...

Kapitola

PRVNÍ

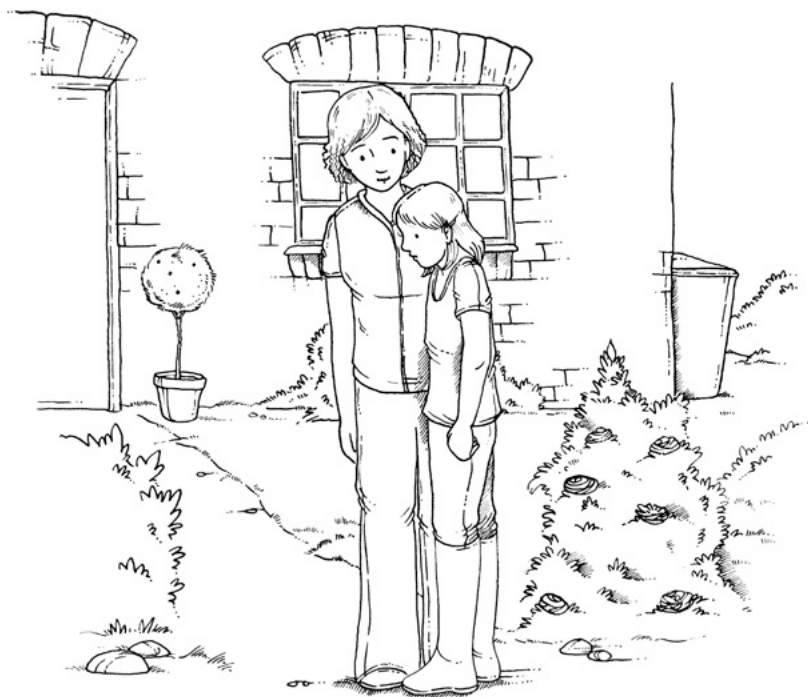
„Měj se, Alice! Doufám, že ty i Fleur budete šťastné!“ zavolala Steph Danesová a hlas jí přskočil. Zamávala šestileté dívce, která seděla na předním sedadle auta zaparkovaného před jejich domem.

„Díky! Určitě budeme!“ Dívka jí taky zamávala a její tvářička zářila štěstím.

Stephanii v očích štípaly slzy, když se auto i s přívěsem pro koně, který táhlo, pomalu rozjelo pryč Porlockovou ulicí.

Dívala se za ním, až dokud jí nezmizelo z dohledu, a pak se otočila ke svojí mamince a tvář se jí zkrivila smutkem.

Paní Danesová objala dceru okolo ramen a pohladila ji po krátkých světlých vlasech. „Výborně, zlatíčko. Víím, že pro tebe bylo těžké rozloučit se s Fleur. Ale nemáme dostatek místa, abychom si nechávali poníka, na kterém už nebudeš jezdit.“

„Já vím,“ povzdychla si Steph a otírala si oči. „A Fleur je teď v dobrých rukou. Alice vypadala, že se jí opravdu líbí, že?“

Maminka přikývla a mile se usmála. „Všechny malé holčičky zbožňují svého prvního poníka ze všech nejvíc. Ty jsi byla asi v Alicině věku, když jsi dostala Fleur. Je škoda, že jsi ji přerostla, ale to se nakonec stane každému.“

Stephanie přikývla. Věděla, že má maminka pravdu, ale Fleur, její malá kaštanová dartmoorská klisna, jí bude příšerně moc chybět. Užily si spolu za poslední tři roky tolik legrace. Bude jí mrzet, když ji každý den neuvidí.

Steph s maminkou se společně vydaly zpátky do domu. Do kuchyně přímo dopadalo sluneční světlo otevřenými zadními dveřmi a v místnosti tak bylo

neskutečné vedro. Stephanie z ledničky vyndala studené nápoje.

Upíjela a přitom zírala do prázdna. Cítila se ztracená. Soboty většinou znamenaly, že si šla zajezdit a pak hřebelcovala Fleur, až dokud se jí kaštanová srst neleskla.

„Chtělo by se ti jít vyčistit stáje?“ zeptala se paní Danesová. „Mohla by sis tak procvičit to, co ses naučila na tom školení o udržování stájí, na kterém jsi byla o Velikonocích.“

Steph si to školení opravdu užila. Chtěla by pracovat ve stájích, až bude jednou velká. „Asi bych se na to mohla vrhnout,“ odpověděla a rozhodla se, že alespoň bude mít ten smutný úkol – zbavit se věcí, které jí připomínaly její milovanou Fleur – z krku co nejdřív.

Steph vyšla ven z domu a zamířila ke staré garáži na dvoře, kterou její táta přestavěl na stáj. Když pohrabala vlhké seno a začala ho na kolečku vozit pryč, padla na ni vlna obrovského smutku. Fleur tu ani nebyla, aby její práci mohla ocenit.

Co teď bude Steph dělat, když nebude mít svou malou klisničku, o kterou by se mohla starat a dávat jí lásku? Zhluboka si povzdechla, než naposledy vydrhla podlahu stáje, ale zatímco pracovala, zpoza rohu se vynořilo auto a zastavilo na jejich příjezdové cestě.

Z auta vystoupil její tatínek a přešel k ní. „Ahoj, zlatíčko. Máš hodně práce?“ zeptal se.

Steph přikývla. „Už jsem skoro hotová. Ale je to hrozné, že tu Fleur už není.“

„Tomu věřím,“ souhlasil pan Danes soucitně. „Všem nám bude chybět.“ Objal ji. „Věděl jsem, že budeš asi potřebovat povzbudit, tak jsem se zastavil v těch nových stájích ve městě. Judy Marshallová, která stáje vlastní, mi říkala, že dneska nemají moc rezervací. Můžeš tam rovnou zajít a vybrat si poníka na projížďku.“

Steph na něj zůstala překvapeně zírat. Jak si mohl jen pomyslet, že by chtěla jezdit na poníkovi, kterého nezná? Bylo ještě příliš brzy. Měla by pocit, že Fleur zradila.

„Teď se na to necítím. Možná jindy,“ zamumlala tiše.

„Nelíbí se mi, že bys měla jen tak sedět a smutnit,“ vysvětlil tatínek mile.

„Proč ty nové stáje alespoň nezkusíš? Koneckonců je ježdění to, co tě baví nejvíc, no ne?“ zeptal se jemně.

„No... to ano,“ připustila Stephanie. Pořád si nebyla jistá, jestli je to dobrý nápad, ale její tatínek se opravdu snažil, aby jí domluvil jízdu, a ona mu nechtěla zničit náladu. „Asi bych tam mohla alespoň zajít a podívat se.“

„Tak se mi to líbí! Tak si rychle vezmi věci. Já se jen ještě rychle pobavím s maminkou. Uvidíme se v autě.“

Steph si nemohla pomoci, cítila se díky jeho nadšení o něco lépe. Možná, že bude fajn poznat nové poníky a pomůže jí to nemyslet na Fleur – alespoň na chvíli. „Tak dobře,“ vzdychla. „Díky, tati.“

Šla do domu, nazula si holínky a vyšla ven s jezdeckou helmou, kterou držela za zapínání.

„Můžeme hned vyrazit!“ Pan Danes nastartoval auto.